

Arrest

nr. 202 323 van 12 april 2018
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. BLOMME
Vredelaan 66
8820 TORHOUT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 9 januari 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 6 december 2017 tot beëindiging van het verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 maart 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 maart 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. WILLEMS, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekende partij verklaart van Russische nationaliteit te zijn, geboren te G. op [...]1962.

Op 14 oktober 2008 diende verzoeker een verzoek tot internationale bescherming in.

Op 14 juli 2009 erkende het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna verkort het CGVS) verzoeker als vluchteling.

Verzoeker werd in het bezit gesteld van een B-kaart, geldig tot 17 september 2019.

Op 27 juni 2016 werd verzoeker opgesloten in de gevangenis van Ieper.

Op 20 oktober 2016 werd verzoeker veroordeeld tot een gevangenisstraf van 24 maanden, met probatie-uitstel van 5 jaar voor 16 maanden wegens het toebrengen van opzettelijke slagen en verwondingen aan zijn minderjarige kinderen en zijn echtgenote gedurende de periode van 17 april 2009 en 24 mei 2016 en wegens belaging van zijn minderjarige kinderen en echtgenote in de periode tussen 8 juni 2016 en 28 juni 2016.

Op 6 februari 2017 werd verzoeker ambtshalve geschrapt.

Op 18 mei 2017 en 7 juni 2017 werd verzoeker opgeroepen om gehoord te worden door het CGVS om de kans te bieden argumenten aan te halen voor het eventuele behoud van de vluchtelingenstatus. Verzoeker gaf hier geen gevolg aan.

Op 5 juli 2017 nam het CGVS een beslissing houdende intrekking van de vluchtelingenstatus. Verzoeker diende geen beroep in tegen deze beslissing.

Met een schrijven van 16 november 2017 nodigde de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna verkort de gemachtigde) verzoeker uit om zijn situatie toe te lichten.

Op 6 december 2017 nam de gemachtigde de beslissing tot beëindiging van het verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

“naam: A. A.

voornaam : M.

geboortedatum : [...]1962

geboorteplaats: G.

nationaliteit: van Russische herkomst

Krachtens artikel 21 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gemaakt aan uw verblijf en wordt u bevolen het grondgebied van België te verlaten, alsook het grondgebied van de Staten die het Schengenacquis volledig toepassen, tenzij u beschikt over de documenten die zijn vereist om die Staten binnen te komen, binnen 30 dagen vanaf de kennisgeving van de beslissing, om de volgende redenen:

U kwam samen met uw echtgenote en twee kinderen naar België en u diende op 14/10/2008 een asielaanvraag in. Op 14/07/2009 werd u erkend als vluchteling door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (CGVS). Als een gevolg van deze erkenning werd u in het bezit gesteld van een verblijfsrecht van onbeperkte duur en op 04/11/2009 werd u een B-kaart afgeleverd, geldig - na verlenging- tot 17/09/2019.

Op 30/01/2010 werd uw dochter geboren. Tot slot werd u op 06/02/2017 afgevoerd van ambtswege. Op 20/10/2016 werd u definitief veroordeeld door de Correctionele rechtbank te Ieper tot 24 maanden gevangenisstraf met probatie-uitstel voor een periode van 5 jaren voor 16 maanden wegens opzettelijke slagen en verwondingen, gepleegd op een minderjarige of op een persoon die, uit hoofde van zijn lichaams- of geestestoestand niet bij machte is om in zijn onderhoud te voorzien, door zijn vader, moeder of andere bloedverwanten in opgaande lijn, of door enige andere persoon die gezag heeft over de minderjarige of de onbekwame, of door een persoon die hen onder zijn bewaring heeft, of door een persoon die occasioneel of gewoonlijk samenwoont met het slachtoffer; opzettelijke slagen en verwondingen, tegen echtgenoot of samenlevende persoon of persoon met wie hij heeft samengewoond; belaging. In de periode tussen april 2009 en mei 2016 maakte u zich schuldig aan het toebrengen van opzettelijke slagen en verwondingen aan uw minderjarige kinderen en uw echtgenote en in juni 2016 maakte u zich schuldig aan belaging ten opzichte van hen.

Ten gevolge van deze nieuwe elementen heropende het CGVS het onderzoek aangaande de vluchtelingenstatus. Op 18/05/2017 en 07/06/2017 werd u opgeroepen door het CGVS teneinde u te horen en de kans te bieden argumenten aan te halen voor het eventuele behoud van uw vluchtelingenstatus. U gaf hier geen gevolg aan en u maakte geen gebruik van de mogelijkheid om documenten schriftelijk over te maken aan het CGVS. Het CGVS oordeelde dat uw gedrag getuigt van een gebrek aan zelfcontrole en een impulsieve, agressieve persoonlijkheid waardoor u een reëel gevaar vormt voor de samenleving.

Dienvolgens werd uw vluchtelingenstatus ingetrokken op 05/07/2017 door beslissing van het CGVS op basis van artikel 55/3/1, § 1, van de wet van 15 december 1980. U diende geen beroep in tegen deze beslissing.

Gezien uw vluchtelingstatus ingetrokken werd op grond van artikel 55/3/1, § 1, van de wet van 15 december 1980, staat vast dat de minister of zijn gemachtigde kan beslissen een einde te maken aan uw verblijf en u een bevel kan geven om het grondgebied te verlaten om redenen van openbare orde.

U werd op 16/11/2017 (poststempel 17/11/2017) per aangetekend schrijven uitgenodigd door de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) om alle documenten en elementen aan te brengen waarvan u het nodig acht dat de DVZ hiervan kennis heeft ten einde uw situatie correct in te schatten, zodoende een beslissing tot intrekking of beëindiging van het verblijfsrecht te verhinderen of beïnvloeden (art. 62, § 1, eerste lid, van de wet van 15/12/1980). U ging de aangetekende zending op 23/11/2017 afhalen bij het postkantoor. Wij ontvingen op 05/12/2017 een ingevulde vragenlijst vanwege uw advocaat.

Bij het nemen van deze beslissing tot beëindiging van het verblijf en het bevel om het grondgebied te verlaten, worden de aangegeven elementen in rekenschap gebracht.

Aangaande uw familiale banden blijkt uit uw administratief dossier, rijksregister en ingevulde vragenlijst dat u drie minderjarige Belgische kinderen heeft. U en uw ex-partner, die de Belgische nationaliteit verwierf, scheidde uit de echt op 18/01/2017 bij uitspraak door de Rechtbank van Eerste Aanleg te West-Vlaanderen, afdeling Ieper. Er dient te worden opgemerkt dat u werd veroordeeld wegens het herhaaldelijk toebrengen van slagen en verwondingen, alsook belaging ten aanzien van uw minderjarige kinderen en toenmalige echtgenote. De strafrechter oordeelde dat u een gebrek aan elementaire eerbied voor andermans psychische integriteit en gebrek aan zelfcontrole heeft, wat blijkt uit uw zwaar agressief en belagend gedrag. Tevens wees de strafrechter erop dat u zich bijzonder agressief opstelde tegenover uw echtgenote en drie minderjarige kinderen waardoor zij dagelijks in angst leefden. U kreeg dan ook een contactverbod ten aanzien van uw kinderen en ex-partner opgelegd. Zodoende is het in het hoger belang van uw kinderen dat uw kinderen bij uw ex-vrouw verblijven en kan u zich niet beroepen op artikel 8 EVRM.

Uit uw asielrelaas blijkt dat uw vader en moeder reeds gestorven zijn en dat u twee broers heeft die te Moskou verblijven, een zus en broer heeft die te Tsjetsjenië verblijven en een zus en broer heeft waarvan de woonplaats u onbekend is. Verder verklaart u in uw hoorrecht dat u een broer heeft in België, uit nazicht blijkt dat hij de Belgische nationaliteit heeft verworven. Hierbij dient te worden opgemerkt dat het familie- en gezinsleven in de zin van het EVRM de aard en de hechtheid van de gezinsband aan haalt, namelijk de band tussen partners en tussen ouder en hun minderjarige kinderen. De andere gezinsleden vallen onder de bepalingen opgenomen in artikel 8 van het EVRM wanneer een meer dan normale afhankelijkheid wordt bewezen, wat hier niet het geval is. Als een gevolg is er geen familiaal beletsel voor de beëindiging van het verblijfsrecht of het bevel om het grondgebied te verlaten. Betreffende uw medische toestand werd geen enkel document voorgelegd en u gaf tijdens uw hoorecht zelf aan dat u geen ziekte heeft die u belemmert te reizen of naar uw herkomstland terug te keren. Daarom kan geconcludeerd worden dat er geen medische elementen zijn die een terugkeer naar het land van herkomst in de weg staan.

U verklaarde in uw hoorrecht dd. 05/12/2017 dat u niet naar uw land kan terugkeren omdat u daar niemand heeft en omdat u daar problemen heeft. De bewering dat u geen familieleden in uw land van herkomst heeft, strookt niet met de vaststellingen die eerder vermeld werden onder het luik familiale banden. Tevens verklaarde u in uw hoorrecht dat uw zus nog in uw land van herkomst verblijft. Wat betreft de problemen die u kent in uw herkomstland dient te worden opgemerkt dat u geen documenten voorlegde die deze beweringen kunnen staven. Bovendien is deze verklaring uiterst vaag en riep het CGVS u reeds op om deze problemen toe te lichten, maar u kwam niet opdagen en maakte geen gebruik van de mogelijkheid om schriftelijk documenten voor te leggen waardoor het CGVS niet anders kon dan de geldigheid van uw eerder toegekende vluchtelingenstatus te beoordelen op basis van de informatie die voor het CGVS beschikbaar was. Bovendien tekende u tegen de beslissing tot intrekking van de vluchtelingenstatus geen beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

U bent 55 jaar en verblijft sedert oktober 2008 in België. Hieruit volgt dat u reeds een geruime tijd in het Rijk verblijft, doch u bracht het grootste deel van uw leven elders door. Bovendien blijkt uit uw administratief dossier en de door u ingevulde vragenlijst geen doorgedreven integratie of hechte sociale en culturele banden met de Belgische samenleving.

U verklaarde in uw hoorrecht dd. 05/12/2017 dat u een cursus Nederlands volgde maar u verklaarde eveneens dat u geen Engels, Frans of Nederlands kan schrijven. Bovendien legde u geen documenten voor waaruit blijkt dat u de cursus Nederlands daadwerkelijk volgde. Verder gaf u aan dat u, op enkele dagen na, nooit gewerkt heeft in België. Uit niets blijkt dus dat u ooit tewerkgesteld was op de Belgische arbeidsmarkt, dewelke samen met de kennis van één van de officiële landstalen de sleutel vormt tot diepere integratie in het weefsel van de Belgische samenleving. Bovendien staat vast dat u een gevaar vormt voor de samenleving, aangezien u definitief veroordeeld werd voor een bijzonder ernstig misdrijf. Uit het voorgaande blijkt dat u tijdens uw verblijf in België geen sociale en culturele banden heeft opgebouwd die sterker zijn dan die met het land van herkomst, aangezien u er zich zelfs niet kan toe bewegen de Belgische wetten en regels te respecteren en na te leven. Als een gevolg mag

geconcludeerd worden dat er geen culturele of sociale banden zijn in België die het nemen van deze beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht met een bevel om het grondgebied te verlaten beletten."

2. Onderzoek van het beroep

In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 3 en 5 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna verkort het EVRM), van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Hij licht zijn eerste middel toe als volgt:

"De materiële motiveringsplicht vereist dat de beslissing gesteund is op voldoende draagkrachtige motieven (P.M., "Le controle par le conseil d'Etat de la motivation des actes réglementaires", noot onder R.v.St., 1 februari 1989, nr. 31.882, J.L.M.B., 1989, 55-560). In casu is dit niet het geval.

De motivering moet adequaat zijn en in evenredigheid met het belang van de beslissing. Zie ook J. VANDE LANOTTE en E. CERECHE, De motiveringsplicht van bestuurshandelingen, Brugge, Die Keure, 1992, 11-12.

Er blijkt ten genoegen van recht dat dit niet gebeurd is in casu.

Verzoeker heeft zich in de mate van het mogelijke geïntegreerd in België en hij heeft dienaangaande ook tal van bewijzen die dit kunnen bewijzen.

Hij werd verschillende malen veroordeeld wegens huiselijk geweld edm. en zijn status van politiek vluchteling werd ingetrokken.

Dat verzoeker destijds asiel werd toegekend omwille van een ernstig gevaar op vervolging in het land van herkomst.

Dat zijn status van politiek vluchteling ondertussen wegens criminele feiten werd ingetrokken, doch dit niet belet dat verzoeker zich in geval van terugkeer onmiddellijk blootstelt aan ernstige schendingen van art. 3 EVRM.

In deze omstandigheden is het duidelijk dat verwerende partij niet zomaar zich kan beroepen op een veroordeling om een weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten te gaan betekenen.

Er is sprake van een manifeste schending van de motiveringsplicht, art. 3 en 5 EVRM, het zorgvuldigheidsbeginsel, en de beginselen van behoorlijk bestuur door het feit dat enkel wordt verwezen naar deze eerdere veroordeling zonder meer.

Door zomaar een bevel om het grondgebied te verlaten te gaan betekenen, worden de beginselen van behoorlijk bestuur ten zeerste geschaad.

Er is destijds een oproeping gestuurd door het CGVS aan verzoeker, doch door omstandigheden heeft hij deze nooit tijdig ontvangen.

Idem voor wat betreft de beslissing van het CGVS en het aantekenen van beroep tegen deze beslissing. Verzoeker heeft deze beslissing bekomen in volle verlofperiode, en heeft dienaangaande zijn vorige raadsman opdracht gegeven om beroep aan te tekenen. Deze is echter in verlof gegaan en toen diens verlof ten einde was, was de beroepstermijn verstreken.

Het gevolg van dit alles betreft thans het feit dat de intrekking van diens vluchtelingenstatuut definitief is geworden zonder dat verzoeker zijn versie van de feiten en zijn stukken heeft kunnen voorleggen.

Er diende dan ook de grootste omzichtigheid aan de dag gelegd te worden om zomaar de vorige beslissing tot toekenning van de vluchtelingenstatus ongedaan te maken, en zekerlijk al om een beslissing met bevel om het grondgebied te nemen.

Er is geen enkel onderzoek verricht naar een eventuele schending van art. 3 EVRM, hetgeen nochtans onontbeerlijk is aangezien uit de vroegere toekenning van de status politiek vluchteling duidelijk blijkt dat er zich wel degelijk ernstige problemen voordoen ingeval van terugkeer.

Het gegeven dat verzoeker in het verleden veroordeeld is wegens gepleegde misdrijven, dewelke hij betreurt en deels erkent, deels ontkent, kan geenszins enige vrijgeleide zijn om zonder onderzoek van art. 3 EVRM zomaar een bevel om het grondgebied te gaan betekenen aan verzoeker.

Dat verder dient gesteld dat verzoeker door de ondergane ontberingen en problemen in het land van herkomst, aanzienlijke psychologische problemen heeft ontwikkeld, dewelke geenszins enige verschoningsgrond kunnen betekenen voor de in België gepleegde feiten, maar wel in aanmerking dienen genomen te worden bij het onderzoek naar de oorzaken van de gepleegde feiten."

In zijn tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikelen 3 *in*cto 13 en 8 van het EVRM en van de materiële motiveringsplicht.

Hij licht zijn tweede middel toe als volgt:

“Het Hof van Justitie was van oordeel in een arrest van 17 februari 2009 dat betreffende de toekenning van subsidiaire bescherming het niet langer nodig is om aan te tonen dat er sprake is van een persoonlijke bedreiging als de aanvraag wordt teruggestuurd, doch het reeds voldoende is om een algemener risico en een willekeurig geweld in het land van herkomst aan te tonen.

Door verwerende partij diende dus nagegaan te worden tot een onderzoek van alle elementen die relevant zijn.

Meer bepaald diende verwerende partij zich ervan te vergewissen dat verzoekende partij geen enkel risico, ongeacht dus de geloofwaardigheid of gegrondheid van zijn asielrelaas, op een mensonterende behandeling zullen ondergaan wanneer hij zou terugkeren naar zijn land van herkomst.

Dat door het automatisch afleveren van een weigering verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten er manifest schending aan de orde is van art. 3 EVRM.

Dat het automatisch afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten maakt dat de enige beoordeling die dient te gebeuren, dient te gebeuren door verwerende partij.

Indien deze beoordeling niet is gebeurd, dan levert dit manifeste schending op van art. 3 EVRM juncto art. 13 EVRM.

Dat deze schending bovendien wordt aangevuld met een schending van art. 8 EVRM (zie hoger).

Door het Europees Hof van de Rechten van de Mens werd herhaaldelijk geoordeeld dat verdragsstaten en de betrokken nationale rechters indringend (“independent and rigorous”) moeten toetsen of er sprake is van een risico van een behandeling in strijd met art. 3 EVRM.

Uit de motivering dient te blijken dat een werkelijk onderzoek terzake is gebeurd en dat er dus geen mogelijke schending van art. 3 EVRM aan de orde kan zijn.

In casu blijkt dit geenszins uit de motivering, wel integendeel, werd er geen enkel onderzoek terzake gedaan en dus ook niet gemotiveerd hieromtrent. Dat in elk geval nooit de actuele situatie van het land van herkomst is onderzocht geworden alvorens een beslissing te nemen of minstens dit niet blijkt uit de motivering. Anderzijds is er ook nooit enig onderzoek gedaan naar de actuele humanitaire toestand van verzoeker.”

Gezien het gelijkaardig betoog in de twee middelen, worden deze gezamenlijk behandeld.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Aangaande de opgeworpen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, wijst de Raad erop dat voornoemd beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 5 van het EVRM, wijst de Raad erop dat dit artikel betrekking heeft op het recht op vrijheid en veiligheid en meer bepaald op de rechtmatigheid van een detentie of arrestatie. Verzoeker stelt dat de bestreden beslissing dit grondrecht zou schenden door enkel te verwijzen naar “een eerdere veroordeling zonder meer”. Vooreerst blijkt dat de bestreden beslissing uitgebreid is gemotiveerd en zich helemaal niet heeft beperkt tot een verwijzing naar de strafrechtelijke veroordeling wegens opzettelijke slagen en verwondingen, gepleegd op een minderjarige of op een persoon die niet bij machte is om in zijn onderhoud te voorzien. Vervolgens ziet de Raad de pertinentie van deze aangevoerde schending niet in. De bestreden beslissing tot beëindiging van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten, houdt geen vrijheidsberoving in. Bovendien is de Raad onbevoegd om zich uit te spreken over de rechtmatigheid van een vrijheidsberoving, indien dit toch aan de orde zou zijn, gezien het bepaalde in artikel 71 van de Vreemdelingenwet. Tot slot voert verzoeker evenmin aan dat hij in zijn land van herkomst als gevolg van het bestreden bevel het risico loopt op een onrechtmatige arrestatie of detentie, laat staan dat verzoeker dit met een begin van bewijs aannemelijk heeft gemaakt.

Een schending van artikel 5 van het EVRM blijkt niet. Dit onderdeel van het middel is zo niet onontvankelijk, minstens ongegrond.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat: "*Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna verkort het EHRM) heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; *adde* EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. Het EHRM heeft geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 *in fine*).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, heeft het EHRM geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148). Dit geldt eveneens als in een situatie van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of nationaal gewapend conflict de graad van willekeurig geweld zo een uitzonderlijk hoog niveau bereikt dat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat een burger door zijn loutere aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, dat de omzetting beoogt van artikel 15 c van Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende beschermingen, zoals geïnterpreteerd door het Hof van Justitie (HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, §§ 35, 43 en 45 <http://curia.europa.eu>; in dezelfde zin EHRM 17 juli 2008, NA v. UK, §§ 115-117).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (*cf.* EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 *in fine*). In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of

had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. *mutatis mutandis*: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./ Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388). De verzoekende partij moet evenwel een begin van bewijs aanvoeren dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Hij moet concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen.

Verzoeker voert aan dat hij destijds als vluchteling werd erkend omwille van een ernstig gevaar op vervolging in het land van herkomst. Zijn vluchtelingenstatus werd echter ingetrokken omwille van criminele feiten, onder meer voor huiselijk geweld. Dit belet volgens verzoeker evenwel niet dat in geval van terugkeer hij onmiddellijk zal blootgesteld worden aan ernstige schendingen van artikel 3 van het EVRM. Voor verzoeker is het duidelijk dat de gemachtigde zich niet kan beroepen op een veroordeling om een weigering (*sic*) van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten te betekenen. Verzoeker stelt dat enkel naar de veroordeling is verwezen zonder meer. Verzoeker vervolgt dat hij de oproeping gestuurd door het CGVS te laat heeft ontvangen door omstandigheden en dat zijn advocaat geen beroep heeft ingediend tegen de beslissing tot intrekking van de vluchtelingenstatus omwille van diens verlof. Verzoeker was dus niet in de mogelijkheid om aan het CGVS zijn versie van de feiten weer te geven. Men had volgens verzoeker dan ook de grootste omzichtigheid aan de dag moeten leggen om de vluchtelingenstatus in te trekken en zeker om een beslissing met bevel om het grondgebied te verlaten te nemen. Volgens verzoeker is er geen enkel onderzoek verricht naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM, dit terwijl uit de vroegere erkenning als vluchteling nochtans duidelijk blijkt dat er zich ernstige problemen gaan voordoen in geval van terugkeer. Ook al werd verzoeker veroordeeld, dan nog is dit geen vrijgeleide voor het geven van een bevel om het grondgebied te verlaten zonder onderzoek naar een schending van artikel 3 van het EVRM. Uit de motieven van de bestreden beslissing moet blijken dat een werkelijk onderzoek naar het risico op een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM is gebeurd. Nu er geen onderzoek gebeurd zou zijn, zou er ook niet gemotiveerd zijn hieromtrent. Verzoeker is van oordeel dat dit zowel geldt wat betreft zijn persoonlijke situatie, als wat betreft de algemene situatie in het herkomstland en verwijst hierbij naar het voormeld arrest Elgafaji van het Hof van Justitie.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing tot beëindiging van verblijf en het bevel om het grondgebied te verlaten, steunen op artikel 21 van de Vreemdelingenwet.

Dit artikel luidt als volgt:

“De minister of zijn gemachtigde kan een einde maken aan het verblijf van een onderdaan van een derde land die voor een beperkte of onbeperkte duur tot verblijf is toegelaten of gemachtigd en hem het bevel geven het grondgebied te verlaten, om redenen van openbare orde of nationale veiligheid. Het eerste lid is van toepassing, onverminderd artikel 61/8, op de onderdaan van een derde land die krachtens artikel 61/7 tot verblijf gemachtigd is.”

Artikel 23 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De beslissingen tot beëindiging van het verblijf genomen krachtens de artikelen 21 en 22 zijn uitsluitend gebaseerd op het persoonlijk gedrag van de betrokkene en mogen niet op economische gronden berusten.

Het gedrag van de betrokkene moet een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving zijn. Motiveringen die los staan van het betrokken individuele geval of met algemene preventieve redenen verband houden, mogen niet worden aangevoerd.

§ 2. Er wordt bij het nemen van de beslissing rekening gehouden met de ernst of de aard van de inbreuk op de openbare orde of de nationale veiligheid die hij heeft begaan, of met het gevaar dat van hem uitgaat, en met de duur van zijn verblijf in het Rijk.

Er wordt ook rekening gehouden met het bestaan van banden met zijn land van verblijf of met het ontbreken van banden met zijn land van oorsprong, met zijn leeftijd en met de gevolgen voor hem en zijn familieleden.”

Deze bepalingen werden ingevoegd door de wet van 24 februari 2017 tot wijziging van de Vreemdelingenwet. Deze wet is in werking getreden op 29 april 2017.

Bij deze wetswijziging van 24 februari 2017 werden de procedurele waarborgen niet uit het oog verloren omwille van het bepaalde in artikel 23 van de Vreemdelingenwet. De wetgever stelt omtrent de procedurele waarborgen in de voorbereidende werken: *“Ze waarborgen een rechtvaardig evenwicht tussen de private belangen van de betrokken onderdanen van derde landen om hun fundamentele rechten beschermd te zien, en de belangen van de Staat om de handhaving van de openbare orde en van de nationale veiligheid te waarborgen”*. (Parl.St. Kamer, 2016-17, nr. 2215/001, p. 17, over de procedurele waarborgen in artikel 23 van de Vreemdelingenwet zie ook *Parl.St.*, Kamer, 2016-17, nr. 2215/001, p. 26-27).

Het is in dit kader dat de wetgever het belang benadrukte van het gestelde in de artikelen 3 en 8 van het EVRM wanneer hij een einde maakt aan het verblijf van een vreemdeling en hem het bevel geeft het grondgebied te verlaten. In de memorie van toelichting kan hierover het volgende worden gelezen:

“Er moet ook worden onderstreept dat de beslissing in alle gevallen volgt uit een individueel onderzoek, waarbij de belangen tegen elkaar worden afgewogen. Daarbij wordt gelet op het eerbiedigen van de fundamentele rechten en vrijheden, waaronder de eerbiediging van het gezinsleven en het recht op bescherming tegen foltering en onmenselijke of vernederende behandeling.” (Parl.St. Kamer, 2016-17, nr. 2215/001, p. 18).

Ten slotte blijkt nog verder uit de voorbereidende werken betreffende artikel 62, § 1 van de Vreemdelingenwet, dat bepaalt dat wanneer het bestuur overweegt om het verblijf van een vreemdeling die gemachtigd of toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden op het grondgebied van het Rijk of die het recht heeft om er meer dan drie maanden te verblijven, te beëindigen of in te trekken, het de betrokkene hiervan schriftelijk op de hoogte moet brengen en hem de mogelijkheid moet bieden om de relevante elementen aan te voeren die het nemen van een beslissing kunnen verhinderen of beïnvloeden:

“(…) in de zaak Boudjlida heeft het Hof verklaard dat “Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden”; dat deze regel “[...] tot doel heeft de bevoegde autoriteit in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in staat te stellen om een vergissing te corrigeren of persoonlijke omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten”; dat “dat recht om te worden gehoord (tevens) impliceert dat de overheid met de nodige aandacht kennis neemt van de opmerkingen van de betrokkene door alle relevante gegevens van het geval zorgvuldig en onpartijdig te onderzoeken en het besluit omstandig te motiveren”; dat wanneer de voorwaarden en de nadere regels die het respecteren van dit recht garanderen door het nationale recht zijn vastgesteld, deze regels “[...] de uitoefening van de door de rechtsorde van de Unie verleende rechten [...] in de praktijk niet onmogelijk of uiterst moeilijk [...]” mogen maken; en dat “[...] de grondrechten, zoals de eerbiediging van de rechten van de verdediging, geen absolute gelding hebben, maar beperkingen kunnen bevatten, mits deze werkelijk beantwoorden aan de doeleinden van algemeen belang die met de betrokken maatregel worden nagestreefd, en, het nagestreefde doel in aanmerking genomen, geen onevenredige en onduidelbare ingreep impliceren waardoor de gewaarborgde rechten in hun kern worden aangetast” (arrest Boudjlida, van 11 december 2014, C-249/13, EU:2014:2431, zie punten 36 tot 38, 41 en 43, en de vermelde rechtspraak).” (Parl. St. Kamer, 2016-17, nr. 2215/001, p.45-46).

Verzoeker kan dus gevolgd worden in zijn betoog dat de intrekking van de vluchtelingenstatus op zich geen vrijgeleide is om zomaar over te gaan tot een beëindiging van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Gezien het absoluut karakter van artikel 3 van het EVRM, dat geen enkele uitzondering duldt, moet de gemachtigde inderdaad vooraleer over te gaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen naar het risico op een schending van artikel 3 van het EVRM. Hij mag zich in geen geval beperken tot de enkele verwijzing naar een veroordeling, ook al blijkt deze *in casu* voor bijzonder ernstige feiten. Verzoeker werd namelijk veroordeeld voor opzettelijke slagen en verwondingen aan zijn minderjarige kinderen en ex-echtgenote en aan belaging ten opzichte van hen. Het vonnis van 20 oktober 2016 van de rechtbank van eerste aanleg te Leper, dat zich in het administratief dossier bevindt, achtte alle tenlasteleggingen bewezen en de in het vonnis aangehaalde feiten blijken bijzonder ernstig. Waar verzoeker in het verzoekschrift stelt de feiten te betreuren en “deels te erkennen en deels te ontkennen”, moet de Raad het gezag van gewijsde van dit vonnis respecteren. Hetzelfde geldt waar verzoeker psychologische problemen aanstipt die in aanmerking moeten genomen worden bij het onderzoek naar de gepleegde strafbare feiten.

De Raad kan verzoeker niet volgen waar hij stelt dat *in casu* er sprake zou geweest zijn van het automatisch afleveren van een bevel, dat er geen onderzoek in het licht van artikel 3 van het EVRM zou gedaan zijn of dat de gemachtigde hieromtrent niet heeft gemotiveerd.

De volgende motieven staan in de bestreden beslissing:

“U verklaarde in uw hoorrecht dd. 05/12/2017 dat u niet naar uw land kan terugkeren omdat u daar niemand heeft en omdat u daar problemen heeft. De bewering dat u geen familieleden in uw land van herkomst heeft, strookt niet met de vaststellingen die eerder vermeld werden onder het luik familiale banden. Tevens verklaarde u in uw hoorrecht dat uw zus nog in uw land van herkomst verblijft. Wat betreft de problemen die u kent in uw herkomstland dient te worden opgemerkt dat u geen documenten voorlegde die deze beweringen kunnen staven. Bovendien is deze verklaring uiterst vaag en riep het CGVS u reeds op om deze problemen toe te lichten, maar u kwam niet opdagen en maakte geen gebruik van de mogelijkheid om schriftelijk documenten voor te leggen waardoor het CGVS niet anders kon dan de geldigheid van uw eerder toegekende vluchtelingenstatus te beoordelen op basis van de informatie die voor het CGVS beschikbaar was. Bovendien tekende u tegen de beslissing tot intrekking van de vluchtelingenstatus geen beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.”

En nog verder met betrekking tot de procedure voorafgaandelijk aan de intrekking van de vluchtelingenstatus:

“Ten gevolge van deze nieuwe elementen heropende het CGVS het onderzoek aangaande de vluchtelingenstatus. Op 18/05/2017 en 07/06/2017 werd u opgeroepen door het CGVS teneinde u te horen en de kans te bieden argumenten aan te halen voor het eventuele behoud van uw vluchtelingenstatus. U gaf hier geen gevolg aan en u maakte geen gebruik van de mogelijkheid om documenten schriftelijk over te maken aan het CGVS. Het CGVS oordeelde dat uw gedrag getuigt van een gebrek aan zelfcontrole en een impulsieve, agressieve persoonlijkheid waardoor u een reëel gevaar vormt voor de samenleving.

Dienvolgens werd uw vluchtelingenstatus ingetrokken op 05/07/2017 door beslissing van het CGVS op basis van artikel 55/3/1, § 1, van de wet van 15 december 1980. U diende geen beroep in tegen deze beslissing.”

Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker tal van mogelijkheden onbenut heeft gelaten om aan te tonen dat de vluchtelingenstatus diende behouden te blijven. Daarnaast blijkt ook niet dat verzoeker het gehoor, dat de gemachtigde heeft georganiseerd in het licht van artikel 41 van het Handvest of artikel 62 van de Vreemdelingenwet, op ernstige wijze heeft gebruikt om een begin van bewijs te geven dat hij in geval van verwijdering een reëel risico loopt op een schending van artikel 3 van het EVRM.

Verzoeker betwist niet dat hij niet naar het gehoor is gegaan bij het CGVS op 7 juni 2017 om redenen aan te geven dat zijn vluchtelingenstatus diende behouden te blijven. Verzoeker heeft volgens de intrekkingbeslissing van het CGVS ook per brief geen geldige reden gegeven die het eventueel verhinderd zijn rechtvaardigde. Zelfs indien het betoog van verzoeker over het laatijdig ontvangen van de oproeping waarheidsgetrouw zou zijn, wat de Raad niet kan nagaan, dan nog blijkt dat verzoeker ook per brief geen redenen heeft overgemaakt aan het CGVS die volgens hem het behoud van de status rechtvaardigen. Vervolgens blijkt dat verzoeker geen beroep heeft ingediend tegen de intrekkingbeslissing van de vluchtelingenstatus bij de Raad. Verzoeker kan gevolgd worden waar hij stelt dat de grootste omzichtigheid aan de dag moet gelegd worden om een beslissing tot erkenning van de vluchtelingenstatus (omwille van een ernstig in België gepleegd misdrijf) ongedaan te maken. De Raad heeft immers omtrent deze kwestie een prejudiciële vraag gesteld die thans hangende is bij het Hof van Justitie, gekend onder het nummer C- 78/17 (RvV 8 februari 2017, nr. 181 955 en RvV 10 februari 2017, nr. 182 109). Dit alles en het feit dat de raadsman in verloop zou zijn geweest, doet echter geen afbreuk aan het feit dat bij gebrek aan beroep deze intrekkingbeslissing definitief is geworden. De intrekkingbeslissing maakt bovendien niet het voorwerp uit van huidig beroep.

Vervolgens blijkt dat de gemachtigde verzoeker in het kader van de huidige bestreden beslissing aangetekend een schrijven van 16 november 2017 heeft overgemaakt waarin heel duidelijk wordt gewezen op het feit dat de mogelijkheid bestaat dat het recht op verblijf wordt beëindigd, dat verzoeker bijgevolg in illegaal verblijf zal zijn in België en dat een verwijderingsmaatregel kan worden genomen. In dit schrijven wordt verzoeker verzocht op correcte en complete wijze de vragenlijst te beantwoorden en de gevraagde bewijzen aan te leveren. Er wordt gesteld dat verzoeker die vragenlijst met de hulp van

een derde, zoals een familielid, advocaat of sociaalassistent kan vervolledigen. Verzoeker kreeg daarvoor 15 dagen de tijd.

Op de zestiende vraag: “*Heeft u redenen waarom u niet naar uw land kan terugkeren? Indien ja, welke?*” antwoordde verzoeker enkel: “*heeft daar niemand, heeft problemen daar*”. Verder blijkt ook geen enkele vervollediging van verzoeker of diens raadsman of een andere derde aan de gemachtigde te zijn overgemaakt, met betrekking tot deze vraag of het eventueel risico op een schending van artikel 3 van het EVRM in geval van beëindiging van verblijf of afgifte van een terugkeerbesluit. Tot slot blijft verzoeker in het huidige verzoekschrift eveneens in gebreke om enig concreet element aan te halen met betrekking tot zijn reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling, zowel wat betreft zijn persoonlijk profiel als de veiligheidssituatie in Rusland.

Bijgevolg kan de Raad het niet onzorgvuldig achten of kennelijk onredelijk van de gemachtigde dat hij erop wijst dat wat betreft de problemen die verzoeker aanhaalt in de vragenlijst, deze verklaring uiterst vaag is en geen documenten zijn voorgelegd om de bewering te staven. Verzoeker komt in het verzoekschrift terug op het feit dat hij erkend werd als vluchteling, wat uiteraard *an sich* reeds onverenigbaar is met een terugkeer naar het herkomstland, maar de Raad kan niet anders dan vaststellen dat de intrekkingbeslissing van deze status thans een definitief gegeven is en het verzoeker toekwam om zelf een minimum aan zorgvuldigheid aan de dag te leggen om in de vragenlijst of een bijkomend schrijven zich niet te beperken tot de stelling “heeft problemen daar”. De Raad kan niet aannemen dat dit een begin van bewijs is dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in Rusland, thans een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Het kwam verzoeker toe concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aan te brengen. Verzoeker maakt met zijn betoog evenmin aannemelijk te behoren tot een groep van personen die louter omwille van het behoren tot die groep een reëel risico hebben op een schending van artikel 3 van het EVRM.

Waar verzoeker tot slot nog verwijst naar het arrest Elgafaji en stelt dat ook ongeacht het persoonlijk profiel en de geloofwaardigheid of gegrondheid van het asielrelaas ook moet worden nagegaan of er een situatie is van willekeurig geweld die volstaat voor een risico op een mensonterende behandeling, merkt de Raad op dat thans niet kan aangenomen worden dat er zich in Rusland een situatie van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict voordoet, waardoor de loutere aanwezigheid aldaar reeds aanleiding geeft tot een risico op een schending van artikel 3 van het EVRM. Dit is geen algemeen bekend feit op grond waarvan de gemachtigde, zonder enige input van verzoeker, zelf had moeten inzien dat een terugkeerbesluit naar Rusland een reëel risico op een schending van artikel 3 van het EVRM inhoudt. Evenmin heeft verzoeker individuele elementen aangehaald die in combinatie met een zeker niveau van geweld, volgens de sliding scale van het arrest Elgafaji, toch redelijkerwijs tot een verder onderzoek in het licht van artikel 3 van het EVRM door de gemachtigde hadden moeten aanleiding geven.

Tot slot merkt de Raad op dat verzoeker indien hij van oordeel is dat hij wel degelijk nog vervolging of ernstige schade of een schending van artikel 3 van het EVRM riskeert in geval van terugkeer naar Rusland, de mogelijkheid heeft een volgend internationaal beschermingsverzoek in te dienen.

Een schending van artikel 3 *iuncto* artikel 13 van het EVRM blijkt niet.

Verzoeker voert eveneens in het tweede middel de schending aan van artikel 8 van het EVRM en stelt “zie hoger”. De Raad leest evenwel geen enkele uiteenzetting over de wijze waarop de beëindiging tot verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten artikel 8 van het EVRM schendt.

Dit onderdeel van het tweede middel is dan ook onontvankelijk.

Ten overvloede blijkt dat de gemachtigde is overgegaan tot een uitgebreide toetsing in het licht van verzoeker zijn familielieden in België. Er blijkt echter dat verzoeker juist veroordeeld werd voor opzettelijke slagen en verwondingen aan zijn ex-echtgenote en aan zijn drie minderjarige kinderen. Verzoeker heeft zelf in de vragenlijst, volgend op het schrijven van 16 november 2017, erkend dat een contactverbod met de kinderen werd opgelegd en vermeldt zijn ex-vrouw niet. Enig beschermingswaardig gezinsleven tussen verzoeker en diens ex-vrouw en kinderen blijkt niet. Ook wat betreft verzoekers broer in België heeft de gemachtigde op redelijke wijze gemotiveerd dat geen beschermingswaardig gezinsleven kan aangenomen worden wegens gebrek aan bijkomende afhankelijkheid tussen hem en zijn broer.

In fine werpt verzoeker nog op dat nooit enig onderzoek zou gedaan zijn naar zijn actuele humanitaire toestand en hij haalt eveneens aan dat hij zich in de mate van het mogelijke zou geïntegreerd hebben in België en daarvan ook “tal van bewijzen” heeft voorgelegd. De Raad heeft er het raden naar welke talrijke bewijzen verzoeker zou bedoelen. Hoe dan ook blijkt dat verzoeker in deze voorbijgaat aan de motieven van de bestreden beslissing die wel degelijk ingaan op zijn verklaringen daaromtrent in de vragenlijst. Zo verklaarde verzoeker geen Nederlands, Frans of Engels te schrijven, een cursus Nederlands gevolgd te hebben waar evenwel geen stuk van voorligt, op enkele dagen na nooit gewerkt te hebben en niemand meer te hebben in het herkomstland, terwijl hij tegelijk verklaarde dat zijn zus nog in Grozny verblijft. Op deze elementen is de gemachtigde allemaal ingegaan in de bestreden beslissing. Hij kon op redelijke en zorgvuldige wijze vaststellen dat er *in casu* geen sprake is van een doorgedreven integratie of hechte sociale of culturele banden met de Belgische samenleving, onder meer ook omwille van de definitieve veroordeling voor een bijzonder ernstig misdrijf.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of zorgvuldigheidsplicht blijkt niet.

De middelen zijn deels onontvankelijk, deels ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf april tweeduizend achttien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES